

Tegnapok emléke III.

Lustára ettük magunkat és feszülő hasbőrrel hencseregtünk az útmenti árok porcfüvének szőnyegén. Hanyecz Laci elkészült csutkató pipájából kojtolt, mint valami mézeskalácsos török, mi pedig újságpapirosba tekert kukoricacérnát szivaroztunk, s méltóságosakat köpködtünk, ha a nyelvünk hegyét csípte a füst. Irén teltbegyű libáit követte hazafelé, a nap szokásos járását lefelé úgy látszik megfáradott a báméskodásban.

Napok óta sír a szolgáló, meg hány - titokzatoskodott Tóth Jóska, a legnagyobb kanász. -Azt mondta Misa bácsi, az öreg béres, hogy gyereke lesz Pista bátyámtól, a középsőbérestől.

Úgy hallgattuk, bizsergő nemiséggel, mint valami égbéli csodát, s hogy monda mit, hová, hogyan meg hányszor, ugyan instáltuk volna. De hát békétlenkedett a jószág.

-Tartsuk jól őket tökkel -komendálta Bula Péter. - Van Gergely gazdának ügyis elég!

Megterítettük a tarlót, béküljön a békétlen barom, s körbehalva szomjú hoztuk a nagy misztériumot, amikor reánk szakadt a világvége.

Elsőül Táncosjárású Oláh István ugrott ki a kukoricatáblából, nyakon ragadta Hanyecz Lacit, s mérte a nemjét az Örzse botjával. Bula Péternek Tonti Hagács jutott, nekünk, Oláh Lacival a két csősz. Tóth Jóska maradt egyedül szüzen, s Örzse, csurgónyalú kaján báméskodónak.

Jussoltuk az olvasatlant, s ráadásul hallgathattuk a bűneink sorát.

-Te anyagász! Jól esett a szőlőm? - kárörvendezett Tonti Hagács -fizethet az apád, mert felbecsültetem a kárt!

Hanyecz Laci brummogva sírt, mint a nagybögő, ha bánatos a cigány.

- Minékünk jószágunk sincsen, csak komázni jöttem, István bátyám.

Ki hasogatta széjjel bicskával az Ugrinék dinnyéjét? - vallatta Oláh Lacit Katona Lajos bácsi.

- Hát a csőszkunyhóm ki gyújtotta fel?

Rajtam is becsülettel munkálkodott az öreg Miszter, pedig mindig hűségesen hallgattam amerikai történeteit. Két botütés közben szóvá is tettem méltánytalanságomat.

-Nem írok több levelet a lányának, Mihály bácsi, és a nagylábujjainak benőtt körmét se operálok ki.

Tóth Jóska cimboránk váltott ki bennünket a mohácsi vészből. Összeterelte, s a tanyáink felét ostromozta állatainkat, azután a bendője fenekéből kiáltozott:

-Világgá megy a jószág! Ha kárt teszen megfizetik a csőszök, hazudós Tondi, meg Táncos Oláh!

Lustultak az ütlegek, szuszogtak az ítélezők, mi pedig taposgatva ott, ahol nyikkant a fáj, kereket oldottunk barmaink nyomában.

Leszállott az este. Köddé oldódott a feláldozott nap utolsó vöröse is. Hűvös szellő borzolta a kukoricacímereket, és szórta a termékenység bőséges sárga porát.

Kútágások nyikorogtak. Kuttyák ugattak. Lovak nyerítettek az itatóvályúk fölött. S valahol fűj párocska esengett egymás után. Kkksss, kkksss, hol vagy, hol vagy? Pitty-palatty, Pitty-palatty, itt vagyok, itt vagyok! – visszhangozta esengésüket istentenyérnyi tájék. Tejbeköles nyárszaporító jó illata szárnyalt. Bizonyára a kotlár fenekére fakanalazott édesanyám. Fények villantak szerteséjjel s a távolabbikról azt sem tudhatta senki, lámpavilágok-é, vagy jövődőt titkoskodó csillagok...

A polyákalmi kápolna udvarán úrangyalára csendítették a harangot és én örökké a giling-galangját hallom, ameddig csak élek...

Tímár Máté